

דף עט.

עין משפט א.

יו"ד סימן רלד פעיף כא

עין לעיל דף עו: עין משפט א

עין משפט ב.ג.

יו"ד סימן רלד פעיף לה. מא

לח. לה. חשב לשון הפרה בלבו ולא הוציאו בשפתיו אינו כלום ז. במה דברים אמורים שלא אמר לה טלי ואכלי, אבל אמר לה טלי ואכלי וחשב בלבו לשון הפרה הוי הפרה ק.

מא. לח. המקיים בלבו ר הרי זה קיום והמפר בלבו אינו מופר. לפיכך אם הפר בלבו יכול לחזור ולקיימו ש, אבל אם קיים בלבו אינו יכול לחזור ולהפר אלא אם חזר בתוך כדי דיבור.

עין משפט ד.

יו"ד סימן רלד פעיף מט

מב. מקיים נדרי בתו או אשתו והתחרט הרי זה נשאל לחכם ומתיר לו הקמתו, וחוזר ומפר לה בו ביום ת, אבל אם הפר לה והתחרט אינו יכול להשאל לחכם כדי שיחזור ויקיים. וי"א דאינו יכול להשאל על ההקמה אלא ביום השמיעה בלבד.

הגה: ויש להחמיר כסברא האחרונה.

יו"ד סימן רלד פעיף כא

כא. יט. אין הבעל מיפר נדרי אשתו ולא האב נדרי בתו אלא ביום שומעם,

צ. מברייתא דף ע"ט ע"א.

ק. מברייתא שם ע"ז ע"ב, וכדמפרש ר"י.

ר. מרמב"ם פ' י"ב מברייתא בנדרים ע"ט ע"א.

ש. כי לא הוי הפרה מה שחשב בלבו.

ת. של ההתרה שהוא כיום השמיעה ואפי' שעברו כמה ימים אחרי שכבר קיימו. כ"כ הט"ז והש"ך.

ודוקא כל היום ולא מעת לעת^א. ע"כ אם שמע בתחילת הלילה מפר לה כל הלילה ולמחורתו עד צאת הכוכבים, ואם שמע אחה"צ אינו מיפר אלא עד שתחשך דהיינו צאת הכוכבים.

כא. כ. עבר היום ושתק אפי' אינו כוון בשתיקתו אלא לצערה אינו יכול להפר^ב, אבל אם שתק משום שאינו יודע שיש ביד הבעל להפר, או אפי' יודע אלא שנדרה נדר שסבור שאינו יכול להפר אותו כגון שחשב שאין זה מנדרי עינוי נפש, הרי זה יכול להפר אפי' אחרי כמה ימים, ולא נקראת שתיקתו קיום, ושעת ידיעתו^ג כאילו היא שעת הנדר או יום השמועה ויכול להפר לה כל אותו היום.

עין משפט ה. יו"ד סימן רלד פעיף נה

נה. מד. הבעל מפר רק נדרים שיש בהם עינוי נפש או דברים שבינו לבינה^ד אלא שבנדרים שיש בהם עינוי נפש כשמתירם מותרים לעולם, ודברים שבינו לבינה אין ההתרה אלא לעצמו כל זמן שהיא תחתיו, ולאחר שתתגרש כל זמן שלא תנשא לאחר שאפשר שתחזור אליו מותרת, אבל לאחר שתנשא לאחר חל הנדר. אבל דברים שאין בהם עינוי נפש ואינם דברים שבינו לבינה אינו יכול להפר.

עין משפט ו. יו"ד סימן רלד פעיף נה

נה. מז. י"א דגם האב אינו מפר נדרים שאין בהם עינוי נפש לכתו, ויש מי שמתיר. וי"א^ה שקודם שנתארסה מפר כל נדריה אבל בנתארסה ומת הארוס וחזרה לרשותו כי אז אינו מפר אלא נדרי עינוי נפש.

- א. ממשנה נדרים ע"ו ע"ב וכגירסת הרא"ש ור"ח והרי"ף דאין הלכה כהני תנאי דאמרי מעת לעת. וכ"כ הרמב"ם בפ' י"ג.
- ב. ממסקנת הגמ' בדף ע"ח ע"ט, והיינו אם עבר היום, אבל אם שותק ע"מ לקיים לאלתר שוב אינו יכול להפר אפי' בו ביום, כ"כ הר"ן והביאו הב"י. ש"ך ס"ק ל"ה.
- ג. ממשנה פ"ז ע"ב, ור"ן שם.
- ד. ממשנה נדרים ע"ט ע"א.
- ה. והב"ח פסק כ"א זה המחלק, ועיין בש"ך מה שהעיר עליו.

דף עט:

יו"ד סימן רלד פעיף ב

עין משפט א.

ב. מט. אפי' אסרה פירות של איש אחד לבדו עליה הוי עינוי נפש אפי' אינו חנוני, ולהרמב"ם אינם אלא דברים שבינו לבינה^ו.

יו"ד סימן רלד פעיף ג

עין משפט ב.ג.

עיינ לעיל דף עט. עין משפט ה

ו. ורק בנדרה מכל פירות העולם הוי נדר ענוי נפש לרמב"ם.